

къмъ цѣли, отъ колкото да анализира причинитѣ, които го подбуждатъ да се стрѣми напредъ. Ето защо именно съществуването на търгуицата е лишена отъ интересъ за чуждитѣ. Търговицата зема за правило никога да говори самъ за себѣ си. Той говори за търговията за фалиранieto за изгубеното, за успѣхитѣ; но не може или не ще да открие какво дѣйствие сѣ имали всичкитѣ тѣзи случайности на неговитѣ собствени чувства и мисли. Богатия ще описва своитѣ чувства въ нѣколко тома, по поводъ на какъвто и да билъ бездѣлникъ; бѣдния съ охота се разпространява, за своитѣ насущни потребности и се жалва, че трудътъ му се не заплаща. Така щото злополучието на една въспитателка говори единъ писателъ е излѣзло на пословица. Исписванията на впечатлителнитѣ хора, които немогътъ дв изработятъ ни една паръ въ година-та, биле толкова пѣти повтарани, така щото въображаемий инстинктъ прави другитѣ да правятъ отъ тѣхъ герои. И така повтарямъ, само единъ търговски животъ не е намѣрилъ още за себѣ си защитникъ, който да го въздига на смѣхъ, безъ да глѣда съ призрѣние на търговцитѣ, които даватъ пропитаване на милиони.

II.

Несполучна проповѣдъ.

Налитаевъ живѣлъ въ домътъ на чича си и леля си подобенъ на момиче. Като са върналъ късно въ къщи, той полегичка се покачилъ по